

Hej med jer derhjemme!

Sidste rejsebrev endte med det store spørgsmål: ”Hvad skal vi nu?”, og det kan jeg love jer for, at vi fandt ud af!

Jeg har brugt lang tid på at søge efter oplysninger, om vilde og eventyrlystne ting i Portugal. Tilfældigvis faldt jeg over en svævebane, som lå tæt på den portugisiske sydkyst, op ad Guadiana-floden, som skiller Spanien og Portugal fra hinanden. Først kiggede vi på, om vi kunne tage offentlig transport, men 3 timers bustur er ikke lige sagen. Så efter at have kigget lidt på flodens dybde, besluttede vi os for, selv at tage båden derop. Der var kun én lille hage ved det... I starten af Floden ligger der en bro, som er 18m høj. Vores mast er 18,5 høj. Vi tænkte over alle muligheder, hvorpå vi kunne give båden slagside, gøre den tungere osv. Men, efter megen overvejelse, tyede vi til lavvande og dårlige nerver.

Vi sejlede hen til broen med mindst mulig fremdrift og efter nogle nervepirrende og kritiske øjeblikke kunne vi konstatere, at vi kom helskindet under!

Bagefter bød turen på flodsejlad, noget jeg bestemt ikke er vant til, da det ikke lige er hver dag, at man møder små floder uden lave broer og +2m dybde. Det var rigtig hyggeligt. Der var en hel masse bøjer, som under alle omstændigheder skulle overholdes. Derudover er floden også en ferskvandsflod, så jo længere opad vi sejlede, jo dybere sank båden i. Heldigvis gik vi ikke på grund en eneste gang, og vi nåede smertefrit til byen Alcoutim. Jeg kan næsten ikke beskrive, hvor roligt der var deroppe. Der var ikke en eneste krusning på vandet, der var ingen vind og der var ingen larm. Det eneste der var, var en rivende strøm, som vendte båden 4 gange i døgn.

Men, nu tilbage til svævebanen! Limit zero er en cross-country zipline, hvilket vil sige, at den starter i Spanien og slutter i Portugal, (derved vinder man også lige en time på uret). Svævebanen er 720m lang, og man kommer op på en hastighed på 80km/t!! Det var simpelthen så sejt at svæve over floden, se Artemis oppefra og suse gennem luften. Ubeskriveligt. Noget instruktørerne dog havde glemt at nævne, var den meget bratte afslutning på turen... Pludselig stoppede man, og vores GoPro, som vi havde sat fast på håndtaget, fik sig noget af en flyvetur! Heldigvis fandt vi det igen efter en del søgen.

Egentlig havde vi jo ikke andre ærinder i Alcoutim, men man bliver simpelthen så hurtigt forvænt til stilheden, ferskvandet og så selvfølgelig også den kølige hvidvin til 1€ pr glas. Vi besluttede os derfor for, at blive der og få ordnet nogle ting. Forholdene på floden var for eksempel exceptionelle til, at jeg kunne komme op i masten for allerførste gang. For jeg må indrømme, selv en lille bevægelse nede på båden er enormt skræk-indjagende oppe i masten... det syntes jeg i hvert fald. Det var dog ikke kun for sjovs skyld, for vores rulleforstage havde sat sig fast i toppen og skulle derfor fedtes ind efter bedste evne. Operationen gik som smurt.

Men, hvad skulle vi så få tiden til at gå med, midt ude i ingenting? Tja, vi besluttede os for, at padle på vores boards ind til byen, og få os et glas iskold hvidvin. Endnu engang sad vi bare og nød stilheden, spejdede over til Spanien og ventede på, at vi ville have medstrøm tilbage til båden. Det var derfor timet og tilrettelagt, da vi satte os ned på vores boards og fandt ud af, at vi ikke behøvede at padle, men bare kunne flyde med strømmen. Vi lagde årene på tværs, så vi ikke drev fra hinanden, og så satte vi os ellers bare til at spille kort, midt ude på floden. Det er vist den mest magelige transportform vi længe har prøvet. Til sidst behøvede vi kun at tage et par enkelte årtag, for ikke at drive forbi båden, og så var vi hjemme!

Til trods for, at det var skønt at være på floden, vidste vi også godt, at vi ikke måtte friste os selv, til at blive hængende for længe. Vi sejlede derfor ned ad floden igen, lejede en bil og kørte til Sevilla, ”den spanske stegepande”.

I Sevilla ligger verden største katolske katedral (med bispesæde), og den skulle vi selvfølgelig se. Katedralen er kæmpestor, smukt udsmykket og så er der den lille detalje, at Christopher Columbus ligger i sin kiste derinde. Det var lidt vildt at stå der ved siden af resterne af den mand, som opdagede Vestindien, altså Karibien. Jeg tror vi begge var en smule starstruck.

På alle Sevillas gader, er der, ligesom derhjemme, træer. Her er det dog hverken bøg eller ask, men derimod appelsintræer! Nu har jeg gået i flere måneder og sagt, at jeg så gerne ville besøge en appelsinplantage, og så er der bare appelsiner alle vegne i Sevilla!

Efter katedralen forvildede vi os også over til et kæmpe palads og udendørsareal, som gjorde os helt mundlamme. Paladset var bygget i gammel stil, og vi var helt sikre på, at det var bygget for flere 100 år siden. Dog er det faktisk ”kun” 90 år gammelt, men opført i et arkitektonisk mix af alle regionens stilarter.

Vi ankom lige før solnedgang og kunne derfor se, hvordan paladset skiftede karakter samtidig med, at lyset svækkedes og blev erstattet af lamper. Selv springvandet i midten var oplyst! Det var godt nok grønt og måske ikke den mest velvalgte farve, men spektakulært var det dog.

Udenom pladsen havde de anlagt en lille dam, hvor man kunne leje en jolle og padle rundt. Det så vældig hyggeligt ud. Det mindede faktisk lidt om de forlystelser i forlystelsesparker, hvor man kan ro rundt i en lille charmerende bane. Vi tog dog ikke en tur. Hvis vi vil ro, så kan vi få fornøjelsen af det i vores egen jolle.

Efter både at have været til flods, til lands og i luften, var det på tide at komme rigtig til søs. Sejlene blev derfor hejst og kursen sat mod den portugisiske ø Porto Santo!

Hej så længe!